

toe, als zij . . . het venstergordijn ter zijde schuivend, opmerkt, dat er zoo'n bijzonder mooie sterrenhemel is te zien.

„En op al die lichtjes wonen nu millioenen menschen, die elkaar niet kennen en allen hun leed en hunne teleurstellingen hebben . . . net als wij.”

Blanks opwinding slonk als het schuim van een drank onder een ingeworpen stuk droog brood. Hij hoorde in haar opmerking een phrase — een phrase van Siria — wist niet meer, wat hij van dit alles denken moest en begon werktuigelijk zich te ontkleeden.

Geruimen tijd bleef Emma aan het venster staan, het gordijn wegduwend, den blik naar buiten gericht, kennelijk geen antwoord verbeidend. Hare gedachten dwaalden weer af; zijn jaloezie toonde hem waarheen.

Van tijd tot tijd lispte zij: dat is nu het leven en deze woorden ergerden hem vreeselijk.

„Malle overdrijving,” gromde hij dan, alleen voor zichzelf verstaanbaar.

In de laatste maanden had hij meer dergelijke dingen van haar opgelet; zeker alles de schuld van dien luitenant. De vent maakte haar gek . . . langzamerhand . . . uit berekening . . . om zijn doel te bereiken.

Of hij al ver gevorderd zou zijn?

Een trilling van woede doorliep Blanks leden. Zijn vingers sloten zich krampachtig tot vuisten samen; de lust woelde in hem op Emma bij den arm te grijpen, haar om te draaien in het helle schijnsel van het gas, recht in de oogen te zien en . . .

En als die Siria nu werkelijk alleen was gekomen om te zeggen, dat hij heenging . . . ?

Of om haar een confidentie te doen?

Jonge mannen kiezen daar immers dikwijls getrouwde vrouwen voor uit; die vrouwen zijn er zeker mede vereerd, bewaren dergelijke geheimen als goud en . . .

Maar dat boek . . . die Anna Karenine en haar liefde voor een jongen officier?

Koortsachtig begonnen zijn denkbeelden te jagen. Hij wilde, hij moest de waarheid te weten komen en begreep niet, hoe dit hem ooit lukken zou, als hij de zaak niet bij haar naam durfde noemen.

Nu wendde zij zich om en ving ook aan zich uit te kleeden. Zij lei haar beursje, haar zakdoek op het toilet en opende één voor één de haakjes van haar bruine japon.

Eensklaps herinnerde Blank zich één der eerste nachten van zijn huwelijk, toen hij haar in een opwelling van hartstochtelijkheid, nog eer zij uitgekleeed was, in zijn armen had genomen, opgetild en naar het bed gedragen.

Als hij dit weer eens deed . . . nu met voorbedachten rade . . . om te weten . . . ?

Ja, ja, dan zou 't dadelijk blijken . . .

Een zenuwachtige rilling vaart langs zijn rug. Hij voelt zich koud en weer warm worden. 't Is hem, of hij op sprong staat een misdaad te plegen. Kleuren wiebelen voor zijn oogen.